

Autóbuszt mentett az utas

MARTFŰ Egy martfői utas, Csató Mihály lélekjelenlétének köszönhető, hogy nem történt komolyabb baleset annál a busznál, melynek sofőrje rosszul lett, járműve pedig irányítás nélkül haladt. – Biztonsági őrként dolgozok Szolnokon, aznap éjszakára voltam beosztva – meséli Mihály. – A legtöbb sofört névről ismerem már. Megörültem, amikor megláttam Jánost a volán mögött, nyár óta nem találkoztunk. Leültem a közelébe, hogy tudjunk váltani pár szót egymással. A busz menetrend szerint, pontosan haladt. Elhagyta Rákóczi-falvát, sőt, már a szándaszőlősi repteret is, amikor... ▶ 3

Biztonságunk őre

Joó Zsuzsa

zsuzsanna.joo@mediaworks.hu

Agyorséttermes biztonsági őr vendégbántalmazásától napokon keresztül hangos volt a média és a közösségi felületek. Boldog-boldogtalan minősítette az erősködő őr, aki tetteivel annyit ért el, hogy emberek tucatjai kezdtek ferde szemmel nézni a tisztességesen dolgozó biztonsági őrökre. Mindegyikre. Ilyenek vagyunk mi, emberek: általánosítunk és ítélünk. Előre, sokszor minden alap nélkül. Az éremnek azonban két oldala van.

Történt, hogy egy szintén biztonsági őrként dolgozó martfői férfi éppen munkahelyére igyekezett busszal, amikor a jármű sofőrje rosszul lett. Rábukott a kormányra, így a busz vezető nélkül, irányítás nélkül haladt. Biztonsági őrünk egyik kezével azonnal megragadta a kormányt, másikkal az eszméletét vesztő sofört tartotta. Végül a járművet megállította. „Pedig ideges voltam, bepánikoltam”, mesélte nagyon is őszintén főszereplőnk, aki hangsúlyozta, nem volt hős, ő csak azt tette, amit tennie kellett. Az adott helyzetben minden bizonnyal a legjobbat, hiszen az utasok aznap épségben hazatérhettek, a sofőr pedig idejében kórházba került. Ennek a biztonsági őrnek lám, helyén volt az esze és a szíve.

Kíváncsi vagyok, mi történik most, hogy megfordítottuk a helyzetet, és nem a rosszat, a vérlázítót, hanem a jót, az emberit kürtöljük szét. Vajon ugyanennyit beszélünk majd erről az esetről is? Vajon visszaadhatjuk a biztonsági őrök re-noméját? A martfői Mihály mindenesetre megmutatta, hogy így is lehet viselkedni, cselekedni. Tessék, most is lehet általánosítani!

Egy utas irányította a fékezhetetlen buszt

Egy martfői utas, Csató Mihály lélekjelenlétének köszönhető, hogy nem történt komolyabb baleset annál a busznál, melynek sofőre rosszul lett, járműve pedig irányítás nélkül haladt.

Jó Zsuzsa

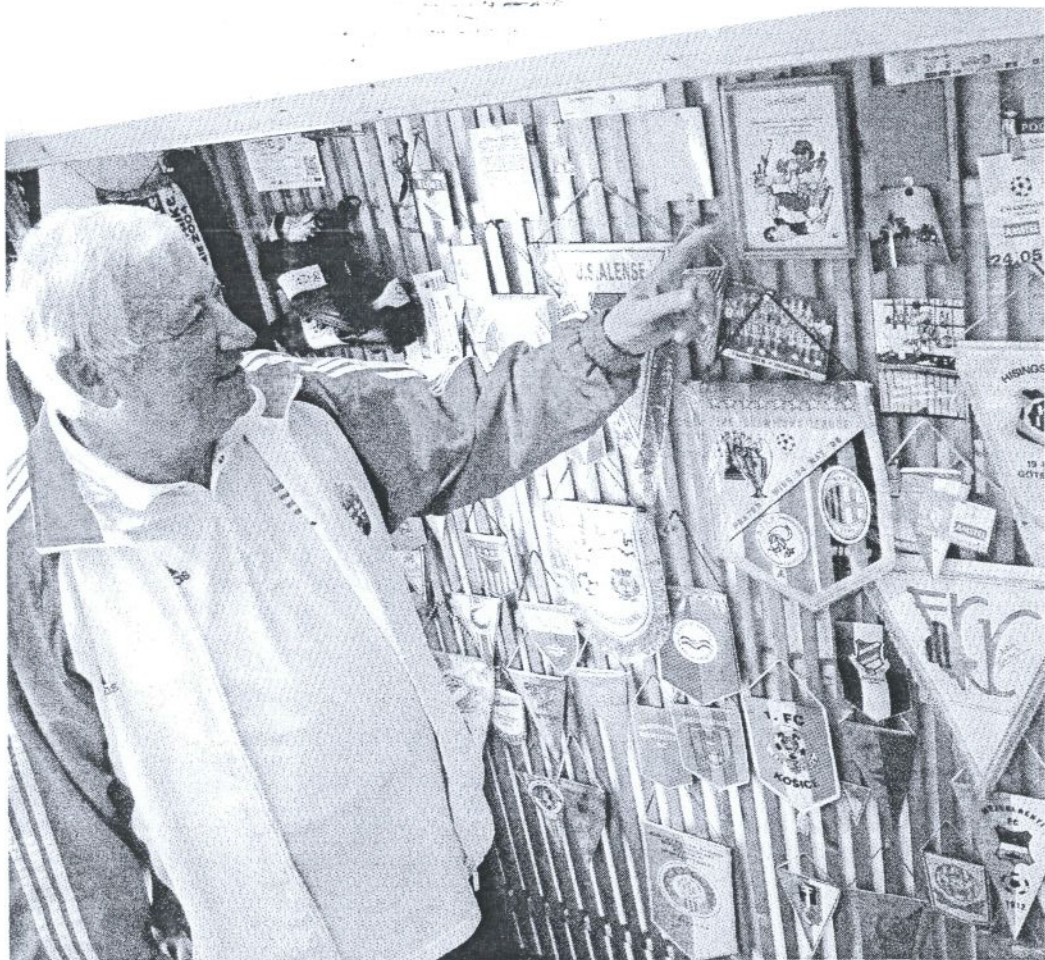
zsuzsanna.joo@mediaworks.hu

MARTFŰ – Biztonsági őrként dolgozok Szolnokon, aznap éjszakára voltam beosztva – meséli a martfői Csató Mihály. – Mindig ugyanazzal a fél hatos busszal utazok, a legtöbb sofőrt névről ismerem már. Megörültem, amikor megláttam Jánost a volán mögött, nyár óta nem találkoztunk. Kezet fogtunk, leültem a közelébe, hogy tudjunk váltani pár szót egymással.

A busz menetrend szerint, pontosan haladt. Elhagyta Rákóczi falvát, sőt, már a szandaszőlősi repteret is, amikor...

– „Te, Misi, olyan rosszul érezem magam!” – fordult felém János, én meg azonnal azt javasoltam, álljon meg, tegye ki a vészvillogót. De ő azt felelte, elgurul a Tiszaligetig, ott majd félreáll. Pár másodperc múlva azonban a teste előrebukott. Gyorsan felugrottam, egyik kezemmel elkaptam a kormányt, a másikkal fogtam Jani fejét. Közben a busz haladt, én meg kiabáltam, lassítson, álljon meg valahogy. Tehetetlen voltam, képtelen voltam fékezni. Ekkor János feje balra bicsaklott, végleg elvesztette tudatát, teste balra húzta a kormányt. Én meg jobbra csavartam, hogy ne menjünk át a szemben lévő sávba. Nem tudtam mit tenni, a Százlábú hídnál a buszt a szalagkorláthoz húztam, hátha az megállítja. Sikerült, a jármű megállt – idézi fel a történeteket a férfi.

Mihály hátrakiáltott az utasoknak, hogy azonnal hívjanak mentőt, és ha valakinél van víz, az hozzon előre. Egy diáklánynál éppen volt egy

Csató Mihály otthonában kedvenc relikviáit mutatja. Neki köszönhető, hogy nem történt baleset **Fotó: F. O.**

palackkal, a hideg vizet a sofőr tarkójára öntögették, hátha magához tér. Közben a mentőszolgálat ügyeltesse már a vonal végén várakozott, próbált tanácsokat adni, mit kell tennie Mihálynak.

– Idegességem egy idő után pánikba csapott át, igyekez-

tem lehiggadni. Lepakcsoltam a motort. János jó helyen volt a széken, nem mozgatam, tartottam stabilan, ne essen le. Az utasok menekültek volna, de nem tudtak, mert az ajtók zárva voltak, én meg hiába nyomogattam az ajtót nyitó gombokat. A men-

tők gyorsan a helyszínre értek, de ők sem tudtak bejutni. Szinte hihetetlen, de a közeli buszmegállóban éppen ott várakozott János hazafelé tartó felesége, aki látta, hogy mi történik. Odszaladt hozzánk, megnézte, ki ül a volánnál. Kívülről, ablakon keresztül kiabált, hogy ő a sofőr felesége, engedjük fel. De a busz semmilyen gombnyomásra nem reagált. Aztán rájöttem, áramtalanítottam a buszt. Beindítottam a motort, és egy kicsit előbbre gurítottam a járművet, hogy a szalagkorláttól fel lehessen szállni. Az ajtók kinyíltak. A feleség és a mentősök felszaladtak, az utasok meg lefelé. Jánost végül kórházba szállították. Mindenki megköszönte, amit tettem, bár úgy gondolom, ez nem hőstett volt.

Állítólag már jobban van

Csató Mihály azt mondta, soha nem élesztett újra senkit, még balesetet is csak messziről látott. Hogy tud-e valamit a bajba jutott sofőrrel, Mihály azt felelte, pár nap múlva érdeklődött egy buszos kollégájánál felőle. Állítólag már jobban van. Pásztor József, koordinációs és szolnoki területi igazgató közölte, az autóbuszvezetők évenkénti orvosi felülvizsgálá-

ton vesznek részt. Az érintett kolléga 2017. júliusban volt ellenőrzésen, ahol mindent rendben találtak nála. A társaságnál és annak jogelődjénél egyébként a korábbi évtizedekben több hasonló eset is történt, amikor autóbuszvezető vezetés közben lett rosszul. Ezeknél, a mostanihoz hasonlóan, néhány koccanást leszámítva, nem történt baleset.